

in volkomen harmonie met zijne daden. Wel antwoordde hij niet, als zij hem van de hoofdwaarheden der Hervormde leer sprak, als zij van de praedestinatie en de verkiezinge Godes wilde handelen, maar hij stelde haar op zoo minzame en deftige wijze tevreden, dat zij zijne meening moest eerbiedigen, evenals hij de hare. Nog geen acht dagen geleden had zij Vondel bij de Van Tongerlo's in de Warmoesstraat ontmoet, en hem van de rampen verhaald, die haar broeder getroffen hadden. Vondel had met de grootste deelneming haar verhaal gehoord, hij wilde des anderen daags zijn kunstbroeder bezoeken, maar vernam, dat niemand dan de huisgenooten en de arts tot hem mochten worden toegelaten.

Nadat Gerbrand dit alles met klimmende belangstelling vernomen had, zeide hij, dat zulk een bezoek hem wel aangenaam zou zijn. Al, wat tot verkwikking van zijn benauwden geest kon strekken, was heilzaam, had Dokter Fontein gezegd. Toen broeder en zuster dit alles hadden besproken, kwam moeder Marretje, door zorgende liefde gedreven, naar haar kranke zien. Zij vreesde wel eenigszins voor Hildegond's vurigen ijver, maar deelde de bekommring van hare dochter voor Gerbrand's zieleheil. Zij vond hem rustig, zwijgend, peinzend. Men stoorde hem niet in zijne mijmering. De woorden van Hildegond hadden in de uiterst weeke stemming van zijn gemoed meer indruk op hem gemaakt, dan hij wel had willen bekennen. Onze God is een God des vredes! — klonk het zacht — en hij dacht er aan, of hij dien vrede zou kunnen winnen, zoo hij poogde zijne woelende gepeinen te beheerschen, en zijn gemoed op te heffen tot den grooten Ontfermer, die ruste schenkt aan de vermoeiden. Hildegond had het juist gezegd — zijne ziel zwoegde als de opgezweepte zee.... maar kon hij zich neervlijen ter ruste op het kruis zijns Zaligmakers?

Het kruis, de Zaligmaker, de God des vredes, hij had al die woorden sedert zijne jeugd gehoord, herhaald in zijne gesprekken, soms in het ernstig deel van zijn dramatischen arbeid en zijner liederen, maar nimmer had hij er zich op toegelegd de volle, rijke beteekenis dier woorden na te vorschen. Hij wendde zich om, en vroeg op kalmen toon aan zijne moeder hem den Delftschen foliobijbel van 1579 te geven. Moeder Marretje haastte zich aan zijn verlangen te voldoen. Hij boog zich over het groote boek, en bladerde eene wijl. Eindelijk scheen hem eene bepaalde plaats te boeien. Het hoofd gesteund in de linkerhand las hij langen tijd achtereen, beweegloos, rustig, meegesleept door de eenvoudige, bijna kinderlijke taal van den vertolker.

Hildegond sloop met stralende oogen zonder eenig gerucht te maken naar moeder Marretje, en wees op den ijverigen lezer. In beider hart rees een stil gebed. De moeder bad om algeheel herstel naar lichaam en ziel — de zuster smeekte alleen om het behoud van den zondaar....

Vier dagen later zat Gerbrand op dezelfde plek, ijverig aan den arbeid. Zijn geest was rustiger; het scheen of de Delftsche foliobijbel reeds eene gunstige werking had te weeg gebracht. Zelf zeide hij weinig. Zijne indrukken